

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119280804
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6119280804.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobkyne Q. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/X, XXX XX Y. W., zastúpená advokátom X.. Mgr. Viktorom Balákom, so sídlom Povstania 15, 979 01 Rimavská Sobota, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. Mája 173/11, 911 01 Trenčín, adresa na doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1 460,40 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8Csp/74/2019-141 zo 6. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 1 460,40 € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdzuje.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v plnom rozsahu mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 460,40 € súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel po posúdení nároku žalobkyne zo spotrebiteľskej zmluvy podľa ustanovenia § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“). Z dôkazov predložených stranami sporu a obstaraných vo vlastnej rézii súd prvej inštancie zistil, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 26.04.2011 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový úver vo výške 3 000,- €, ktorý sa zaviazala žalobkyňa uhradiť v 84 mesačných splátkach po 76,02 €. Súd prvej inštancie skúmal, či v spotrebiteľskej zmluve podliehajúcej ustanoveniam § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) sú v súlade so zákonom uvedené podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a či je opodstatnené tvrdenie žalobkyne, že poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Vyhodnotil aj obranu žalovaného, že v spore nie je vecne pasívne legitimovaný z dôvodu postúpenia pohľadávky na spoločnosť AB 2 B. V., súkromnú spoločnosť

s ručením obmedzeným so sídlom v Amsterdame, Holandské kráľovstvo (ďalej aj „AB 2 B. V.“) a či bola námietka premlčania žalovaným uplatnená dôvodne.

1.1 Námietku nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný svoje tvrdenie, že pohľadávka zo zmluvy o úvere uzavretej so žalobkyňou bola postúpená na spoločnosť AB 2 B. V. so sídlom v Amsterdame žiadnym listinným dôkazom nepreukázal napriek tomu, že bol na ich predloženie súdom vyzvaný. Oznámenie o postúpení pohľadávky a predžalobná výzva na zaplatenie dlhu adresované žalobkyňi nedokazujú existenciu zmluvy o postúpení pohľadávky. Tvrdenie žalovaného o postúpení pohľadávky spochybňujú aj ním predložené listiny označené ako Oznámenie o postúpení pohľadávky, kde v jednej sa uvádza, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalovaným a spoločnosťou AB 2 B. V. bola uzavretá už 18.03.2013 a ďalšie oznámenie o postúpení pohľadávky je z 18.06.2015. Žalobkyňa predložila súdu výpis čerpania, splátok a úhrad k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX vypracovaný žalovaným, v ktorom sa uvádza, že 18.06.2015 bol úver poskytnutý žalobkyňi zosplatnený. Z ústrižkov poštových poukazov, prostredníctvom ktorých uhradzovala dlh z úverovej zmluvy žalobkyňa žalovanému súd zistil, že všetky úhrady od februára 2016 do júla 2018 boli poukazované žalovanému cez ním predtlačené a žalobkyňi doručené poštové poukážky.

1.2 Žalovaný bezdôvodne namietal premlčanie nároku žalobkyne. Dĺžku a plynutie premlčacej doby posudzoval súd podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Za počiatok subjektívnej premlčacej doby považoval dátum porady žalobkyne so svojim právnym zástupcom pre účely podania odporu proti platobnému rozkazu vydanom v upomínacom konaní Okresným súdom Banská Bystrica na návrh spoločnosti AB 2 B. V. so sídlom v Amsterdame pod sp. zn. 33Up/171/2018 v júli 2018, ktorá do podania žaloby žalobkyňou v tejto veci neuplynula. Žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo žalovanému úhradou splátok úveru nad zákonnú povinnosť žalobkyne v období od 05.05.2016, t. j. tri roky späť pred podaním žaloby. Subjektívna aj objektívna lehota na uplatnenie nároku na súde podľa § 107 ods. 1, 2 OZ bola dodržaná.

1.3 Bezúročnosť poskytnutého úveru vyvodil súd prvej inštancie z absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Údaj o ročne percentuálnej miere nákladov (RPMN) bol v zmluve o úvere vyjadrený nie konkrétnou sumou, ale rozpätím od 27,6 % do 28,6 %, čo nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. RPMN uvedená žalovaným v zmluve ako „RPMN od 27,6 % do 28,6 %“ nepredstavuje jej presné stanovenie a je pre žalobkyňu ako spotrebiteľa zmätočné, zavádzajúce a v konečnom dôsledku neurčité. Neurčitosť má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva ani neobsahovala. Neuvedenie RPMN v zmluve presnou hodnotou je sankcionované podľa názoru súdu prvej inštancie v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

1.4 Súd sa priklonil k názoru žalobkyne, že zmluva o úvere neobsahuje objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých by žalobkyňa vedela posúdiť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Vyjadrenie termínu splatnosti spotrebiteľského úveru „lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, pri ktorom si spotrebiteľ musí termín splatnosti sám vypočítať je spôsobilé vzbudiť v spotrebiteľovi neistotu, v ktorý deň nastáva konečná splatnosť úveru. Konečná splatnosť úveru mala byť uvedená presným dátumom. Neuvedenie doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. sankcionované takisto bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

1.5 Žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 2 488,57 €, keď na zmluvu o úvere zaplatila žalobkyňa žalovanému celkom 5 488,57 €. Žalobkyňa sa v tomto konaní domáhala vydania bezdôvodného obohatenia len v nepremlčanom rozsahu vo výške 1 460,40 €. Táto suma bola vyčíslená ako súčet úhrad žalobkyne žalovanému za obdobie od 05.05.2016 do 02.07.2018 (3x 54,- € + 19x 54,10 € + 5x 54,10 €).

1.6 Pre plný úspech žalobkyne v spore jej súd voči žalovanému priznal podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) plnú náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu napadol odvolaním žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý žalobkyňi je podľa § 11 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere so žalobkyňou bezúročný a bez poplatkov pre absenciu na obligatórnych náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. Tvrdil, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Zdôrazňoval, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Žalobkyňi bol úver poskytnutý bankovým

prevodom. Dátum čerpania úveru pri uzatváraní úverovej zmluvy teda nebol úplne jasný, bol obmedzený lehotou poskytnutou na komplementáciu zmluvy a overenie údajov uvádzaných klientom. Táto lehota udávala limitné hodnoty dátumu čerpania. Tým boli obmedzené aj limitné hodnoty intervalu medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky, ktoré žalovaný ako veriteľ z dôvodu proklientskeho prístupu a čo najväčšej transparentnosti použil pre výpočet limitných hodnôt RPMN uvedených v zmluve v rozmedzí od 27,6 % do 28,6 %. Na ilustráciu rozdielov v hodnotách RPMN, ktoré môže spôsobiť už len rozdielny dátum poskytnutia úveru uviedol ako príklad prehľad zmien hodnôt RPMN pri náhodne vybranej výške úveru a splátkach a pri výpočte hodnôt RPMN v príkladnej tabuľke menil iba dátum poskytnutia úveru. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. a doplnil, že aj podľa článku 10 ods. 2 písm. g) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „Smernica 2008/48/ES“) musí zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere a uviesť do zmluvy všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, ale zákon o spotrebiteľských úveroch neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda, či má byť výsledok výpočtu vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla alebo môže byť vyjadrený aj vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a jeho maximálnou hodnotou, ako to urobil žalovaný v zmluve o úvere so žalobkyňou. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch a smernica nedávajú návod, ako uviesť RPMN v zmluvách, má žalovaný za to, že žalobkyňa poskytol úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej, zrozumiteľnej a stručnej podobe, ktoré umožnili žalobkyňi porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Nejde teda o prípad, keby údaj o RPMN nebol v zmluve uvedený alebo neúplne uvedený, čo môže byť vnútroštátnou úpravou v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Takáto sankcia by bola v prejednávanej veci neprimeraná. Obdobný názor zaujali aj niektoré sudy Slovenskej republiky na úrovni okresného a krajského súdu.

2.1 Žalovaný v súvislosti s náležitosťou RPMN uvedenou v úverovej zmluve v rozpätí od - do dal do pozornosti odvolaciemu súdu, že Krajský súd Trnava v rámci konania vedeného pod sp. zn. 26Co/78/2018 predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku v znení, či článok 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od - do) alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom s odôvodnením, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ bude aplikovateľné aj na prípad úverovej zmluvy uzavretej so žalobkyňou.

2.2 Vo vzťahu k názoru súdu prvej inštancie, že dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečnej splatnosti poskytnutého úveru poukázal žalobca na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv a na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/15 a naň nadväzujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého výklad zákona č. 129/2010 Z. z. súdmi nižších inštancií v mnohých prípadoch nebol správny. Aj keď zmluva o úvere neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ pre označenie tohto údaja použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musel vedieť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy nastane konečná splatnosť poskytnutého úveru. Na podporu svojho názoru uvádzal, že právna úprava SR účinná od 1. mája 2018 reflektuje závery rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/2015 a od 1. mája 2018 je znenie § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. také, že povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá nepochybne v úverovej zmluve so žalobkyňou uvedená bola.

2.3 Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil námietku žalovaného o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie v tomto spore. Dôkazom o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy so žalobkyňou je samotné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 33Up/171/2018 podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, v ktorom upomínací súd vydal v prospech žalobcu AB 2 B. V. platobný rozkaz na základe listín predložených žalobcom v konaní sp. zn. 33Up/171/2018. Žalovaný navrhol súdu prvej inštancie pripojiť celý spis konania vedeného pod sp. zn. 33Up/171/2018, v ktorom bolo postúpenie pohľadávky žalovaným na iný subjekt dostatočným spôsobom preukázané a zdokladované.

2.4 Podľa § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. Žalovaný sa podporne proti uplatnenému nároku žalobkyne bránil aj námietkou premlčania podľa § 100 ods. 1, 2 OZ s tým, že subjektívna dvojročná premlčacia doba začala plynúť žalobkyňi vtedy, kedy sa prvýkrát vykonali úhrady na splatenie úveru bez domnelého právneho dôvodu, keďže

skutkové okolnosti boli žalobkyni známe. Žalobkyňa vedela, že má plniť zo zmluvného vzťahu, vedela koľko plní, komu plní a keďže pri posudzovaní subjektívnej doby premlčania sa nevyžaduje znalosť právneho posúdenia veci, ale znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa vydanie bezdôvodného obohatenia žiada, táto subjektívna premlčacia doba žalobkyni uplynula 24.07.2016 (splátkou splatnou 24.07.2016 uhradila žalobkyňa požičanú istinu 3 000,- €). Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017).

2.5 Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd prihliadol na nevyhnutnosť eurokonformného výkladu právnych noriem a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov celého konania voči žalobkyni.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila v podaní z 23.02.2020, v ktorom na vyvrátenie argumentácie žalovaného o možnosti uviesť RPMN v zmluve o úvere v určitom rozpätí oznámila, že Súdny dvor Európskej únie dňa 19.12.2019 rozhodol vo veci C-290/2019 o prejudiciálnej otázke vo veci RN proti Home Credit Slovakia, a. s. tak, že „článok 10 ods. 2 písm. g) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej Smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu“ s odôvodnením, že ak by bolo prípustné vyjadriť v zmluve o úvere RPMN nie ako jednu konkrétnu hodnotu, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu, nebolo by splnené kritérium zrozumiteľnosti a stručnosti stanovené v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48. Toto kritérium je pritom podstatné na to, aby mohol spotrebiteľ tak, ako to uvádza odôvodnenie 31 tejto smernice, poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Použitie takéhoto rozpätia totiž môže nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže uviesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku. Za irelevantnú označil Súdny dvor Európskej únie okolnosť, ktorú uvádzal vnútroštátny súd v návrhu na rozhodnutie, že v čase, keď veriteľ predložil spotrebiteľovi ponuku na uzavretie zmluvy o úvere, údajne nepoznal niektoré informácie, najmä dátum čerpania úveru alebo dátum uzavretia zmluvy. Podľa názoru žalobkyne z tohto rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že údaj o RPMN musí byť v zmluve o úvere uvedený jedným konkrétnym číslom v správnej výške a dôsledkom neuvedenia RPMN zákonom stanoveným spôsobom je, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

3.1 Stotožnila sa aj s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere neobsahovala objektívne zistiteľné kritériá o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dodala, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď ju riadne neoboznámil s obsahom zmluvy o úvere. Označovala sa za občana maďarskej národnosti neovládajúceho slovenský jazyk a nerozumejúceho písanému textu v slovenčine.

3.2 Podľa žalobkyne je námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní irelevantná, keď všetky peňažné plnenia poukazovala priamo žalovanému, ktorý sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a nie spoločnosti AB 2 B. V. Dôkazom o tom sú poštové poukazy s vopred vytlačenými údajmi adresáta Home Credit Slovakia, a. s. a odosielateľa R. Q., ktoré žalobkyni doručil žalovaný a nie spoločnosť AB 2 B. V. Na závere, kto sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil nemôže nič meniť ani skutočnosť, že žalovaný mal postúpiť svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere so žalobkyňou spoločnosti AB 2 B. V. alebo, že by plnenia prijaté od žalobkyne žalovaný poukázal postupníkovi.

3.3 Nedôvodné je tvrdenie žalovaného, že dôkazom preukazujúcim akceptáciu postúpenia pohľadávky súdom je konanie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33Up/171/2018, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz v prospech žalobcu (postupníka) AB 2 B. V. V upomínacom konaní konajúci súd rozhodol len na základe skutočností tvrdných a osvedčených spoločnosťou AB 2 B. V. ako žalobcu. Po podaní odporu, v ktorom namietla žalobkyňa okrem iného aj postúpenie pohľadávky a navrhovala vyžiadať od spoločnosti AB 2 B. V. originál zmluvy o postúpení pohľadávok, sa rozhodla spoločnosť AB 2 B. V. na základe jej podaného odporu nepokračovať v konaní a tým zapríčinila zastavenie upomínacieho konania.

3.4 Závery súdu prvej inštancie ohľadne plynutia premlčacej doby a dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným sú správne. O vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa dozvedela len v mesiaci júl 2018 potom, ako jej bol doručený platobný rozkaz z 5. apríla 2018 vydaný v upomínacom konaní sp. zn. 33Up/171/2018 a po doručení návrhu na vydanie platobného rozkazu spolu s kópiou zmluvy o úvere a prehľadom splátok, z ktorého vyplývali úhrady žalobkyne v prospech žalovaného v období od poskytnutia úveru do 7. februára 2018. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/2017 nie je podstatné, kedy sa niekto mohol o skutočnostiach odôvodňujúcich podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia dozvedieť, ale kedy sa o nich

skutočne dozvedel. Žalobkyňa splácala úver na základe platne uzavretej zmluvy a rozsah bezdôvodného obohatenia vyplýva zo žalovaným vyhotoveného prehľadu splátok úveru. Úver splácala žalobkyňa mesačnými splátkami v rôznej výške. Pre každé čiastkové plnenie - splátku plynula samostatná premlčacia doba odo dňa jej úhrady. Z tohto dôvodu nie je správne tvrdenie žalovaného, že jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 24.07.2016 premlčaný.

3.5 Navrhla odvolaciemu súdu potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného (§ 34 C. s. p.) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav úplne a správne a pre rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a to v celom rozsahu v súlade s § 379 C. s. p. z hľadiska dôvodov vymedzených v odvolaní žalovaného a dospel k názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správne a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Vo výroku o trovách konania bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p. z dôvodov uvedených v bode 18 tohto odôvodnenia.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Žalobkyňa podala pôvodne žalobu na upomínací súd dňa 4. mája 2020, ktorý návrhu na vydanie platobného rozkazu žalobkyne vyhovel. Po odpore žalovaného na návrh žalobkyne bola vec postúpená miestne príslušnému Okresnému súdu Rimavská Sobota 20. júna 2019.

7. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške čiastočného rozdielu medzi sumou poskytnutého úveru podľa zmluvy o úvere z 26.04.2011 uzavretej medzi veriteľom (žalovaným) a žalobkyňou ako dlžníkom pod č. XXXXXXXXXXXX tvrdiac, že úver mal byť bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absentujúcich náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. O tom, že plnila žalovanému bez právneho dôvodu sa podľa obsahu žaloby a tvrdení žalobkyne v priebehu celého konania dozvedela žalobkyňa spôsobom, že spoločnosť AB 2 B. V. so sídlom v Amsterdame od nej v upomínacom konaní pod sp. zn. 33Up/171/2018 žiadala zaplatenie dlžnej sumy návrhom na vydanie platobného rozkazu tvrdiac o sebe, že je postupníkom zo zmluvy o úvere a pre účely podania odporu požiadala advokáta o právnu pomoc. Hoci žalovanému preplatila úver o 2 488,57 €, žalovala vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške 1 460,40 €, ktoré vzniklo na jej úkor žalovanému úhradou splátok úveru v období od 05.05.2016 do 02.07.2018. Na dôkaz svojich tvrdení predložila úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX a výpis čerpania, splátok a úhrad k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX, v ktorom sú uvedené dátumy úhrad žalobkyňou a zo sumáru vyplýva, že na úver zaplatila žalobkyňa až 5 218,07 €. V odpore proti platobnému rozkazu (vydanom na návrh žalobkyne v tomto konaní pod sp. zn. 23Up/535/2019, nie 33Up/171/2018 ako v bode 2 odôvodnenia nesprávne uvádza súd prvej inštancie) uvádzal žalovaný rovnaké skutočnosti, ako v odvolaní proti rozsudku vo veci samej. K odporu priložil platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní sp. zn. 33Up/171/2018, kde na návrh žalobcu AB 2 B. V. so sídlom Amsterdam, Holandské kráľovstvo vydal upomínací súd proti žalovanej Q. R., nar. XX.XX.XXXX, Rimavská Sobota platobný rozkaz, ktorým jej uložil povinnosť zaplatiť istinu 344,12 € s úrokom z omeškania zo sumy 340,46 € (uvádzanej v rekapitulácii k úverovej zmluve uzavretej so žalovanou ako dlh na zosplatennej istine) od 08.07.2015 do zaplatenia. Na návrh žalovaného požiadal súd prvej inštancie Okresný súd Banská Bystrica o zapožičanie spisu 33Up/171/2018 a prostredníctvom prideleného prístupového kódu na nahliadanie do elektronického súdneho spisu si obstaral súd prvej inštancie kópiu návrhu spoločnosti AB 2 B. V. so sídlom v Amsterdame proti Q. R. v konaní sp. zn. 33Up/171/2018 a keďže ani prílohou žaloby vo veci sp. zn. 33Up/171/2018 nebola zmluva o postúpení pohľadávok medzi žalovaným a spoločnosťou AB 2 B. V. a žalovaný (právna zástupkyňa žalovaného) na výslovnú výzvu súdu prvej inštancie nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávok uzavretú medzi žalovaným a spoločnosťou AB 2 B. V. spolu s prílohou týkajúcou sa predmetnej pohľadávky z úverovej zmluvy uzavretej 26.04.2011 so žalobkyňou, súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 6. novembra 2019 na základe dôkazov, ktoré tvorili súčasť spisu.

8. Odvolací súd si dopytom na Okresný súd Banská Bystrica overil tvrdenia žalobkyne, že upomínacie konanie sp. zn. 33Up/171/2018 skončilo zastavením konania pre nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní žalobcom AB 2 B. V. a túto skutočnosť považoval za preukázanú kópiou upovedomenia adresovaného Okresným súdom Banská Bystrica vo veci sp. zn. 33Up/171/2018 z 28.09.2018 právnej zástupkyňi žalobcu AB 2 B. V. so sídlom v Amsterdame Advokátskej kancelárii GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom v Trenčíne, že márnym uplynutím lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní sa konanie zastavilo.

9. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyne podľa ustanovenia § 451 ods. 1, 2 OZ, podľa ktorého, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10. Bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu vzniká, ak od počiatku neexistoval dôvod na plnenie. Vzťah z bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu vzniká medzi tým, kto plnil a tým, komu bolo plnené a to okamihom prijatia plnenia, v ktorom zároveň vzniká povinnosť vrátenia bezdôvodne prijatého plnenia a to osobou, ktorá plnenie prijala bez ohľadu na spôsob, akým obohatená osoba následne s bezdôvodným obohatením naložila, pretože následné konanie povinnej osoby z bezdôvodného obohatenia vplyv na jej povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie tomu, na úkor koho bezdôvodné obohatenie získal, nemá.

11. Žalovaný sa bránil proti vydaniu bezdôvodného obohatenia aj tým, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalobkyňi postúpil na spoločnosť AB 2 B. V. a aj keď prijal úhrady od žalovanej na úver po postúpení pohľadávky na spoločnosť AB 2 B. V., takto prijaté plnenia poukázal postupníkovi.

11.1 Odvolací súd za správny považuje skutkový záver súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal postúpenie pohľadávky na postupníka spoločnosť AB 2 B. V., keď ani na výzvu súdu prvej inštancie zmluvu o postúpení pohľadávky nepredložil a túto skutočnosť nepreukázal ani iným dôkazom. Za dôkaz o aktívnej legitímácii postupníka vo veci sp. zn. 33Up/171/2018 nie je možné považovať to, že upomínací súd vyhovel návrhu na vydanie platobného rozkazu, keď k tomuto kroku pristúpil len na základe žalobcom tvrdných skutočností a vo veci rozhodnuté nebolo práve z dôvodu, že po podaní odporu žalovanou (v tomto konaní žalobkyňou) sa rozhodla spoločnosť AB 2 B. V. nepokračovať v konaní sp. zn. 33Up/171/2018. Pri argumentácii žalovaného by rovnako bolo možné tvrdiť, že ak upomínací súd žalobkyňi v tejto veci vydaním platobného rozkazu sp. zn. 23Up/535/2019 vyhovel, bola tým preukázaná dôvodnosť jej žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia a nebolo potrebné viesť žiadne ďalšie konanie za účelom vyhodnotenia obrany žalovaného.

11.2 Kópiami poštových poukážok žalobkyňa preukázala, že úhrady v období od 05.05.2016 až do 02.07.2018 poukazovala na účet veriteľa zo zmluvy o úvere - žalovaného, správne preto súd prvej inštancie ustálil, že vecne pasívne legitimovaným v tomto spore o vydanie bezdôvodného obohatenia je žalovaný, ktorý prijal plnenie bez právneho dôvodu.

12. Prijaté plnenie vo výške prisúdenej pohľadávky bolo potrebné považovať za plnenie bez právneho dôvodu na základe zistenia, že zmluva o úvere neobsahovala konkrétny číselný údaj o RPMN, čo postihoval zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy aj v súčasnosti bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

12.1 Žalovaný podal vo veci odvolanie dňa 18.12.2019, v ktorom argumentoval aj prejudiciálnym konaním vedeným na návrh Krajského súdu v Trnave, v ktorom sa Krajský súd v Trnave Súdneho dvora Európskej únie pýtal práve na výklad článku 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48/ES, či dovoľuje vyjadriť RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere určitým rozmedzím hodnôt (od - do) alebo sa vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom. Už žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-290/19 RN proti Home Credit Slovakia, a. s., v ktorom sa Súdny dvor Európskej únie jednoznačne vyjadril, že údaj o RPMN musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyjadrený konkrétnou číselnou hodnotou a nie rozpätím od - do a dôvod, pre ktorý v čase uzavretia zmluvy o úvere nemôže veriteľ vyjadriť konkrétnu hodnotu RPMN je irelevantný. Žalovaný napriek tomu zotrval na svojom odvolaní, i keď už na základe tohto rozhodnutia je možné konštatovať vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Zákon č. 129/2010 Z. z. v § 9 ods. 2 písm. j) v znení účinnom do 30.11.2011 za podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere označoval ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkom zakotveným v § 11

ods. 1 písm. b), že v prípade absencie údajov o RPMN sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že uvedenie nesprávneho údajov o RPMN sa rovná absencii tejto náležitosti. Úver poskytnutý žalobkyni bolo potrebné považovať za bezúročný a žalobkyni vznikla povinnosť vrátiť žalovanému len poskytnutý úver vo výške 3 000,- €. Žalobkyňa preukázateľne na splatenie úveru zaplatila žalovanému podstatne viac.

13. Žalovaný bezdôvodne namietal premlčanie nároku žalobkyne.

14. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

15. Žalovaný pri námietke premlčania poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017 zdôrazňujúc, že ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby je dôležité iba to, kedy vykonala žalobkyňa úhrady úveru bez domnelého právneho dôvodu, keďže už v tento deň jej boli známe skutočnosti odôvodňujúce návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15.1 Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10. januára 2018 na potvrdenie vecnej správnosti názoru súdu prvej inštancie, že nárok žalobkyne premlčaný nebol cituje odvolací súd časť odôvodnenia rozhodnutia pod bodom 12.1 v znení: „Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.“

16. Odvolací súd nepopiera závery rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017 a tvrdí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie (a odvolacieho súdu) nie je v rozpore s týmito rozhodnutiami. S poukazom aj na citovanú časť odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/169/2017 je nelogické tvrdenie žalovaného, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 24.07.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe z dôvodu, že už splátkou splatnou 24.07.2014 uhradila žalobkyňa poskytnutý úver 3 000,- €, keď žalobkyňa splácala úver mesačnými splátkami a k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dochádzalo postupne každý mesiac okamihom prijatia plnenia od žalobkyne. Žalobkyňa plnila žalovanému v období od 24.07.2014 až do 02.07.2018, preto objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia mohla začať plynúť vždy len odo dňa prijatia plnenia žalovaným a v zmysle rozhodnutia, na ktoré poukazuje práve žalovaný, aj subjektívna premlčacia doba. Žalobkyňa sa nemohla o bezdôvodnom obohatení na jej úkor žalovaným dozvedieť skôr, ako toto bezdôvodné obohatenie žalovanému vzniklo. Ak bola žaloba na upomínací súd podaná 4. mája 2019, dôvodne si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanému nároky tri roky spätne (objektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ) a počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné viazať na okamih úhrady splátky nad požičaných 3 000,- €, ale na okamih, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Je uveriteľné tvrdenie žalobkyne, že sa stalo až doručením platobného rozkazu a návrhu na začatie konania s prílohami v upomínacom konaní sp. zn. 33Up/171/2018 potom, ako sa v júli 2018 poradila s právnym zástupcom, ktorý vyhodnotil zmluvu o úvere ako bezúročnú a bez poplatkov. Rozdiel skutkových okolností prejednávanej veci a veci, v ktorej konal Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Cdo/169/2017 vidí odvolací súd v tom, že vo veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 5C/49/2016 a na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 7Co/302/2016 sa posudzovala zmluva, v ktorej údaj o RPMN absentoval, kým v zmluve o úvere uzavretej so žalobkyňou tento údaj uvedený bol, ale nie konkrétnym číslom, ale rozpätím od 27,6 % do 28,6 %. Žalovaný sa obhajoval v konaní tým, že postupoval v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. a Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, ktoré neurčovali, akým spôsobom má

byť RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená a až do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ dňa 19. decembra 2019 nebola táto otázka najvyššou súdnou autoritou riešená. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-290/19 bolo prijaté na návrh odvolacieho súdu Slovenskej republiky, ktorý sám k výkladu článku 10 ods. 2 písm. g) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES potreboval výklad Súdneho dvora Európskej únie, nemožno preto očakávať od spotrebiteľa, že uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere v rozpätí od - do vyhodnotí ako absenciu podstatnej náležitosti zmluvy, ktorá má za následok bezúročnosť jemu poskytnutého úveru. Keby spoločnosť AB 2 B. V. nevyvolala súdny spor so žalobkyňou na doplatenie dlžnej sumy z úveru, možno by sa žalobkyňa nikdy o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nedozvedela. Na základe týchto úvah odvolací súd uzatvára, že žalobkyňa si uplatnila nárok na súde včas a subjektívna aj objektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1, 2 OZ neuplynula.

17. Vyššie uvedené dôvody sú postačujúce na preukázanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku aj v dôvodoch, preto nebolo potrebné vyhodnocovať, či súd prvej inštancie zaujal správny právny názor k otázke, či zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. vymedzovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku úspešnej žalobkyne na náhradu trov konania nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania a neurčil lehotu na plnenie. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 z 25. 05. 2017 rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.), pretože podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o prijímateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. O povinnosti nahradiť trovy konania preto musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania len z dôvodu, aby bolo vykonateľné a lehotu na plnenie určil na tri dni od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

19. Úspešnou stranou v odvolacom konaní v celom rozsahu je žalobkyňa, ktorej vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C. s. p. v celom rozsahu. O nároku žalobkyne na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. O výške náhrady trov konania bude rozhodovať súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení tohto konania, z tohto dôvodu je povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalobkyni žalovaným viazaná na právoplatnosť rozhodnutia o výške náhrady trov odvolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).